

РЕШЕНИЕ

№ 4849

гр. София, 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 15.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **10577** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на [фирма], подадена чрез адв.Ш., срещу Решение № ППН-01-1026/2018г. от 25.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, в частта му по т.3, с която е обявена жалба рег.№ППН-01-1026/13.12.2018г., подадена от А. Г. А., за основателна по отношение на [фирма] за нарушение на чл.4 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.91 от 2006г./; и на основание чл.42, ал.1 от ЗЗЛД /редакция ДВ, бр. 81/2011г./ е наложена на [фирма] „имуществена санкция“ в размер на 10 000лв. Въведени са твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Сочи се, че неправилно и необосновано КЗЛД е приела, че [фирма] и [фирма], от чието име е попълнена товарителницата, с която договорът е изпратен на заинтересованата страна, не са свързани лица, тъй като управителят на първото косвено участва в управлението на второто по силата на пълномощно, поради което не може да се приеме, че е налице предоставяне на данни на трето лице; твърди, че [фирма] е било длъжно да посочи лицето, получило пратката, поради което дружеството не е могло да предполага, че обработва лични данни без съгласието на лицето; твърди неправилно приложение на нормата на чл.38, ал.2 ЗЗЛД, в редакцията към ДВ бр.103/2005г., тъй като обработването е продължително действие, а не еднократно; а дори и да е приложима тази норма, те не е приложена правилно в

относимата редакция, доколкото не са изложени мотиви защо се налага имуществена санкция, а не се дава задължително предписание или срок за отстраняване на нарушението. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма], чрез юриск. Ш., поддържа жалбата. Ответникът – Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/, р.пр., не изпращат представител в съд.з. По делото е постъпила писмена защита от процесуалния му представител Д. А., в която са изложени съображения за неоснователност на жалбата. Претендира се за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна А. Г. А., редовно призован, не се явява и не се представлява в съд.з. В представено по делото писмено становище оспорва жалбата.

Административен съд – София град, след като се запозна с жалбата и събраните по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

Административното производство пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-1026/13.12.2018г. от А. Г. А., в която са изложени твърдения за неправомерно обработване на личните му данни във връзка със договор 201001141588/15.05.2018г. за пакет „Телевизия“, сключен чрез [фирма], с който е включена допълнителна услуга към Договор №500363119/19.06.2017г. за пакетна услуга „Фиксиран интернет и телевизия“, по силата който е абонат на [фирма]. Жалбоподателят е посочил, че не е подписвал договора от 15.05.2018г.

На проведеното заседание на Комисията на 26.02.2020г., жалбата е приета за процесуално допустима, и като страни са конституирани – жалбоподател А. Г. А. и ответни страни - [фирма], [фирма] и [фирма].

От становищата по чл.34, ал.3 ЗЗЛД на конституираните страни по административното производство и събраните в него доказателства се установява следното:

А1 има сключен договор от 01.02.2018г. с [фирма], съгласно който мобилният оператор възлага на партньора от името и за сметка на А1 да сключва договори за услуги, да приема заявки за услуги от абонати и потребители и др. дейности, като [фирма] представлява А1 при сключване на т.нар. договор „от врата на врата“ /т.1/. Договорите следва да се сключват само чрез търговските консултанти на [фирма], списък на които следва да се предостави на А1 /т.9/. Т.е. търговският консултант посещава дома на клиента и там му представя за подпис необходимите документи, включително договори за услуги. Съгласно т.43 от договора, по време на действието му и след неговото прекратяване страните се задължават да не разкриват пред трети лица данни /включително на абонати/. В Приложение №3 към договора - „Процедура за сключване на Договори за Услуги и активация на Услуги“ е посочено, че партньорът [фирма] осъществява контакт чрез кол Центъра с посочени от А1 абонати, като при изразено съгласие от страна на абонат, търговските му консултанти го посещават на място, при което евентуално се сключва договор и се активира услуга.

Според твърденията на управителя на Д. С. С., в изпълнение на задълженията по горния договор и доколкото услугата е заявена по телефона, е съставен процесния договор за услуги между А1 и А. Г. А..

След съставяне на договора, същият е изпратен с пратка с допълнителна услуга „обратни документи“ чрез куриер С., за подпис. Товарителницата, с която договорът е изпратен за подписване, е с подател [фирма], а не Д. С. С..

Договорът е върнат подписан при Д. С. С., което от своя страна го е изпратило в А1

за администриране.

Съгласно Експертна справка №42/03.10.2018г., изготвена по пр.пр.№366000-20307/2018 по описа на ОДМВР-В. Т., договорът не е подписан от жалбоподателя.

[фирма] е уведомен за постъпилата жалба, като му е дадена възможност да ангажира становище и доказателства по нея.

П. КЗЛД са проведени отрити заседания на 21.05.2020г. р 24.06.2020г. с призоваване на страните, в които [фирма] не се е представлявал.

С оспореното в настоящото съдебно производство Решение № ППН-01-1026/2018г. от 25.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, в частта му по т.3, е обявена жалба рег.№ППН-01-1026/13.12.2018г., подадена от А. Г. А., за основателна по отношение на [фирма] за нарушение на чл.4 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.91 от 2006г./; и на основание чл.42, ал.1 от ЗЗЛД /редакция ДВ, бр. 81/2011/ е наложена на [фирма] „имуществена санкция“ в размер на 10 000лв. Решението е прието единодушно от всички членове на комисията.

За да постанови решението, КЗЛД е приела, съобразно представените доказателства, че [фирма] е обработило личните данни на А. А., без да са налице предпоставките за това, чрез употребата им за съставяне на Договор 201001141588/15.05.2018г., който не е подписан от титуляра на данните, като договорът е изпратен за подписване чрез [фирма].

Прието е още, че най-подходящата корективна мярка по см. на чл. 42, ал.1 ЗЗЛД е налагането на имуществена санкция. Същото е аргументирано с това, че нарушението е извършено и последиците са налице, поради което другите корективни мерки не биха могли да постигнат преследваната цел. Според комисията имуществената санкция ще има предупредително и възпитателно въздействие на администратора на личните данни, за което са изложени подробни мотиви.

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице и пряк и непосредствен интерес от обжалването. Жалбата е подадена в срок, доколкото оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 10.09.2020г., а жалбата е депозирана пред КЗЛД по пощата на 24.09.2020г. Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане. При разглеждането ѝ по същество, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 24.06.2020г., на което са присъствали

четиримата членове, с единодушие, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт по отношение на [фирма] не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискано е становище на лицето, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 26.02.2020г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби на закона по см. на чл. 146, т. 4 от АПК съдът съобрази следното:

Страните не спорят, че [фирма] е администратор на лични данни по смисъла на закона. Заинтересованата страна А. Г. А. е физическо лице.

С оспореното решение, Комисията е наложила на жалбоподателя административно наказание за нарушение разпоредбите на чл. 4 от ЗЗЛД. Нормата на чл. 2 (отм.) от ЗЗЛД определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. В случая А. А. е идентифициран с три имена, ЕГН, адрес и телефонен номер. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 (отм.) от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗЗЛД обработването на лични данни е допустимо в случаите, когато физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; а съгласно т. 3 – и когато, обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна. В § 1, т. 13 от допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД се съдържа дефиниция за "съгласие на физическото лице", според която това е всяко свободно изразено, конкретно и информирано волеизявление, с което физическото лице, за което се отнасят личните данни, недвусмислено се съгласява те да бъдат обработвани. В случая без съгласието на лицето, са обработени негови лични, данни като е съставен и подписан от негово име договор за услуга; и без да има основание за това данните са предоставени на трети лица - [фирма], С., лицето фактически подписало договора, при положение, че съгласно договора си с А1, [фирма] е можело да сключва договори „от врата на врата“ само чрез своите търговски консултанти. С оглед горното съдът намира, че се установява по делото, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение по чл.4 ЗЗЛД /отм./.

Горния предвиден състав на административно нарушение не е отпаднал и считано от

25.05.2018г., от когато се прилага ОРЗД. Действащата към момента на издаване на Решение № ППН-01-1026/2018г. от 25.08.2020г. правна уредба е тази по ОРЗД, а именно – чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 във вр. с чл.45 ЗЗЛД. Съобразно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, което правило обаче не важи по отношение квалификацията на нарушението. За да се приеме, че едно деяние е нарушение, то трябва да е обявено за такова с действаща към момента на извършването му правна норма, която да е приета за нарушена. Налага се изводът, че извършеното нарушение правилно е квалифицирано като такова по действащите към момента на извършването му разпоредби и КЗЛД правилно е приложила относимата към случая и действаща към 15.05.2018г. разпоредба на ЗЗЛД, въпреки, че същата вече е била отменена към момента на постановяване на решението. В този смисъл са и мотивите на Решение № 8796/03.07.2020 г. по адм. д. № 3262/2020 г. на ВАС.

Съгласно чл.38, ал.2 ЗЗЛД, в редакцията му към извършване на нарушението, с решението си Комисията може да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. Тези правомощия са дадени алтернативно, като по отношение на избора на приложими мерки за отстраняване на нарушението – дали даването на предписания или налагането на санкция комисията се произнася в рамките на оперативната си самостоятелност, т.е. в тази част решението се постановява по целесъобразност, и преценката му не подлежи на съдебен контрол. В същия смисъл са и правомощията на КЗЛД и по сега действащата разпоредба на чл.38, ал.3 от ЗЗЛД - Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. В случая, административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с вида на извършеното нарушение.

С оспореното решение, предвид незаконосъобразно обработените лични данни на А. А. е наложила на [фирма] административно наказание „имуществена санкция“ в минимално предвидения по чл.42, ал. 1 от ЗЗЛД, в редакцията му към извършване на нарушението, размер от 10 000 лева.

За нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 от ЗЗЛД, съгласно чл.42, ал. 1 от ЗЗЛД, в редакцията му към извършване на нарушението, администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв. Съгласно действащия към момента на постановяване на решението и към настоящия момент чл.85, ал.3, за нарушения по чл. 45, чл. 49, чл. 51, чл. 53 – 56 и чл. 80, ал. 1, т. 1 и 2 на администратора или обработващия лични данни се налага глоба или имуществена санкция в размерите по чл. 83, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2016/679 - „глоба" или „имуществена санкция" в размер до 20 000 000 EUR или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока; без да е определен минимален размер на имуществената санкция.

В обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения относно налагането на санкцията в размера по чл.42, ал.1 ЗЗЛД,

но не са обсъдени размерите по чл. 83, параграф 5 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно дали същите не обосновават имуществена санкция в по-благоприятен за нарушителя размер от наложената му съгласно чл.3, ал.2 ЗАНН. Предвид изложеното съдът приема, че като не са изложени мотиви в тази връзка, е допуснато нарушение на процесуалния закон, което е основание за отмяна на оспореното решение в частта относно размера на наложената имуществената санкция и връщане на делото като преписка на административния орган за ново произнасяне. Жалбата срещу решението, в частта му, с която е установено извършването на нарушението, ще следва да отхвърли.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 и чл.78, ал.8 във вр. с чл.144 АПК и чл.25 от наредбата за заплащането на правната помощ на жалбоподателят ще следва да се присъдят направените от него по делото разноски за държавна такса – 50лв. и половината от направените от него по разноски за адвокатско възнаграждение – 600лв.; а на ответника ще следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 във вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 31 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ППН-01-1026/2018г. от 25.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА МУ по т.3, с която е обявена жалба рег.№ППН-01-1026/13.12.2018г., подадена от А. Г. А., за основателна по отношение на [фирма] за нарушение на чл.4 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.91 от 2006г./.

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-1026/2018г. от 25.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА МУ по т.3, с която на основание чл.42, ал.1 от ЗЗЛД /редакция ДВ, бр. 81/2011/ е наложена на [фирма] „имуществена санкция“ в размер на 10 000лв.; и

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне в тази част при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия за защита на личните данни съдебни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА Комисия за защита на личните данни да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: